

UČITELJI PRIPRAVNIKI IN NJIHOV POLOŽAJ

Tovarišice in tovariši učiteljski pripravniki v laškem srezu

Nashe učiteljsko društvo hoče biti delavno tudi v rešitvi našega težkega položaja. Prvo delo v tej smeri je ugotovitev resničnih razmer, v katerih živimo in delujemo. Zato smo prejeli anketno polo. Točno in izčrpno izpolnjena anketna pola vsakega izmed nas v našem srezu naj nudi stvarno osnovo v skupni borbi, da bi čim prej dosegli naših pravic in se čim bolj včlenili v stanovsko skupnost.

Podatki o maturi, nastopu službe, praktičnem učit. izpitu in o pravici do IX. položajne skupine so nujni, da ugotovimo naše resnično — v tem oziru neurejeno — stanje. Na temelju tega bo možen prikaz naše zastopljivosti in od nas vseh moralno podprta borba za takojšnjo doseg naših pravic.

Večinoma služujemo na hribih. Pomanjkanje večje tovariške povezanosti in radi pomanjkanja sredstev onemogočeno vzdrževanje zvez s kulturnimi središči ustvarja v teh mesecih vzdušje osamljenosti. Nujno je, da si uredimo naše bivanje na podeželju tako, da nam bo prinašalo čim več duševnega zadovoljstva in napredka. Ovine, ki so v nas samih ali izven nas, moramo porušiti. Dnevni predsodki ne smejo ovirati našega skupnega dela in razvoja. Prvi korak k izboljšanju je iskrena beseda o vsem, kar je v nas in je doslej ostajalo le v nas, često le kot ovira k našemu prijetnejšemu poklicnemu življenju.

Tovarišice, tovariši! Vsem nam bodo zato zelo dobrodošle Tvoje misli in predlogi o vsem, kar čutiš kot aktualno, zlasti pa o Tvojem in našem izvenšolskem delu, samoizobrazbi in življenjskih razmerah.

Odisejada slovenskih učiteljev v Južni Srbiji

Karamanica, 23. jan. 1940.

23. januar 1940. leta. Na videz brezpomembnem datum, pa vendar precej značilen za tukajšnje razmere.

Ni novega niti hudega sluteč smo se vračali po božičnih praznikih na svoja službena mesta. Brez dogovora smo se znašli skoro vsi, ki smo nastavljeni sem doli, na kolodvoru za isti brzovlak. Prav pri odhodu vlaka je pričelo snežiti. Redek, suh sneg, ki ne bi nikomur dal slutiti, da bo prizadejal toliko nevarnosti in nevarnosti. Vseh deset natečenih v enem samem kupeju smo se čez dan še dovolj prijetno počutili, videč ostale potnike, ki so zmrzovali po hodnikih vagonov. Čez noč ni nihče pomislil na spanje, ker so poleg nas prišli notri še nekateri potniki, veseli, da stoje vsaj na tleh. Z enourno zamudo je odšel vlak iz Beograda. Med potjo se je zakasnil še za eno uro, tako da sva se s tovarišem resno bala, da avtobus iz Kumanovega za Palanko ne bo več čakal. Povrh tega tretjega tovariša za isti srez ni bilo nikjer mogoče najti. Računala sva na kako pomoto ali nezgodo in sva vzela še njegovo prtljago seboj. Kako pa sva bila presenečena ob izstopu, ko sva zvedela, da avto že 6 dni ne more v Palanko radi velikega snega. Vsi štirje avtobusi so celo ostali sredi poti v snegu. Prva pot je bila do avtobusne stanice, da natančneje poizveva, kdaj bo pot spet odprta. S kočijo, ki naju je odpeljala v pol ure oddaljeno mesto, smo se dvakrat zvrnili v mehki sneg, a obakrat brez hujših posledic. Tu ne pomnijo tolikšnega snega že 40 let in komaj poznajo sani, s katerimi bi lažje prevažali potnike kot z nerodnimi kočijami. Edino, kar si v takem primeru znajo pomagati, je, da podvojijo ceno prevozu in prenašanju prtljage. Na avtobusni postaji so bili prav tako v negotovosti kot vsi, ki smo bili namenjeni v Palanko. »Morda čez par dni, morda čez mesec dni,« tak je bil odgovor vseh merodajnih in odgovornih činiteljev. Hočeš, nočeš, vdati sva se morala še midva na negotovo čakanje v Kumanovem. Poiskala sva sobo za 25 din, kajti tujeve, ki radi ustavljenega prometa niso mogli nikamor, je bilo polno, pa so tudi tu brž poskočili s cenami. »Ja, tak sneg pade tu enkrat na 100 let.« S takim odgovorom si je marsikdo mel roke, vesel, da bo zaslužil več kot ob normalnih razmerah. Zaenkrat sva hotela počakati tretjega tovariša, ki je res drugi dan zjutraj prišel za nama. V zadnjih vagonih vlaka je zaspal, v Nišu so zadnje vagone odklopili in revež se je odpeljal proti bolgarski meji. Na nesrečo je imel prvi vlak za nami že 12 ur zamude in jo je zato primahal šele zjutraj. Zdaj, ko smo že trije, bomo lažje našli kakšno odločitev. Imeli smo tri možnosti: Čakati v Kumanovu pri tako navtihi cenah, vrniti se domov, ali pa peš v snegu 65 km do Palanke. Posvetovali smo se z ostalimi tovariši, ki so prav tako ostali tu, ki pa niso bili nič bolj odločni od nas treh, niti niso poskušali iskati pametnejše rešitve od čakanja v mestu. Povsod, kamor smo se obrnili, smo naleteli na neodločnost. Nihče se ni čutil pravomočnega, da bi se zavzel za nas, čakaj, dokler se zveza spet ne upostavi. Nekdo se je še celo izrazil, da bi lahko krenili peš in s tem dokazali našo visoko športsko vrednost. Za vzgled nam je postavil Fince v današnji borbi z Rusi in snegom. Odločili smo se, da se vrnemo domov vzlic visokim stroškom, ko je drugi dan prenehalo snežiti. Zdaj so nam obljubili, da bo čez dva dni odprta pot. Veseli, da nismo mahčili domov in da se bomo že znebili dolgočasnega Kumanova, smo skupaj s pravoslavni po čakali in praznovali še pravoslavno Novo leto. Tudi tu se niso Kumanovčani pokazali

Pri izvenšolskem delu je važno, da nave-deš vse svoje dosedanje izvenšolsko delo z vsem, kar si ob njem doživel in ugotovil. — Enake važnosti so tudi Tvoje misli o naj-boljši ureditvi našega izvenšolskega delova-nja.

Pri samoizobrazbi navedi vse, kar si stor-il od mature dalje za zadostitev svoji du-ševni potrebi po temeljitejšem znanju in spo-znanju tega in onega, ali večji dovršenosti v stroki, ki Te najbolj veseli. Važno je tudi, kaj si nameraval storiti v tem oziru, a Ti ni uspelo. Navedi tudi vzroke uspeha ali neuspe-ha pri delu na izpopolnitvi samega sebe. Ne pozabi navesti tečaje, ki si jih obiskoval in dovršil. Z navedbo, kaj Ti je bilo na tem ali onem tečaju všeč in kaj ne, boš tudi pripo-mogel k rušenju ovir k čim prirednejši poti v naši samoizobrazbi.

Izpolnite naše anketne pole naj ne bo neprijetnost, ki jo odrineš v zadnji naglici. Žrtvuemo ji nekaj več časa in odgovorimo na vsako točko vestno in izčrpno. Le tako bodo anketne pole nudile veren prikaz naše-ga položaja, izkustev in hotenja.

Marsikatera dobra klika po boljši izgra-ditvi in izpopolnitvi našega znanja, umeva-nja in delovanja zamre v nas, ker nima vedrih pobud v okolju. Včasih želiš izmenjati z ra-zumevaločim človekom to in ono perečo mi-sel, razrešiti nejasnost ali dobiti vzpodbude v priznanju, a tega ni, ker je naša tovariška povezanost še šibka. Vse to bomo lahko nu-dili drug drugemu, ko bo naša skupnost do-grajena tudi v iskreno - osebnem medseboj-nem poznanju in zaupanju. Skrbno izpolnje-ne anketne pole bodo tudi k temu mnogo pripomogle.

Švarc Ivo.

veselejše od prejšnjih. Enostavno se ne zna-jo zabavati. Kasneje sem našel tudi temu vzrok.

Ko pa na obljubljeni dan avto še vedno ni mogel nikamor, nam je začelo vse skupaj še bolj presedati. Stroškov smo imeli na dan več kot plače, sobe mrzle, za enkrat naložiti peč so računali 5 din, tako da smo bili pri-morani posedati po kavarni, kjer smo bili tudi na hrani, ki pa ni bila nič posebnega, čeprav najboljše v vsem mestu, zato pa tudi temu primerno draga. Ta gospodar je bil edi-ni, ki nam je pri teh razmerah znižal cene, računajoč s tem, da se bomo drugič spet opla-sili pri njem. Kasneje sem šele videl, da smo mu samo mi skoro napolnili kavarno. Okoli 30 nas je bilo. Na ta negativen odgovor so se začeli tudi ostali brigati in povpraševati, kaj storiti. To je izbral neki kapetan, ki se je moral v Palanko poročiti, da je zvalil ne-katere s seboj, med njimi tudi 3 dekleta. Ra-čunale so s tem, da bodo šli s kapetanom tudi neki graničarji, ki bi jim v primeru one-moglosti pomagali. Ker nisem videl nobene resnosti in slišal odločne besede, se sploh ni-sem vmešal v pogovor. Kako pa smo se zju-traj začudeno pogledali vsi trije, ko smo sli-šali, da so res odšli. S tovarišem sva se odlo-čila, da jo drugi dan mahneva tudi midva za njimi. Imela bova že boljše, bolje izhoje-no pot. Tretjega tovariša že spet nisva mogla spraviti s seboj. Branili so nama vsi, ki so še ostali tu, a vse zaman, odločila sva se. Če so oni oziroma one pred nama zmogli pa bi je midva ne? V nahrbtnik sva naložila municije, kajti na poti je malo postaj in še tam se nič ne dobi, ker avto že toliko časa ni mogel nič pripeljati. Še za prenočišča ni-sva bila sigurna, če jih bova dobila. Kdó ve, koliko je takih potnikov, ki morajo iz enih ali drugih razlogov peš premeriti vso pot od Krive Palanke do Kumanova ali obratno. — Nekam lažjega srca sva šla ta zadnji večer spat. Samo, da sva se enkrat odločila, kajti od treh možnosti, ki smo jih imeli na razpo-lago, smo si do takrat zbrali najslabšo, ampak za enkrat prav za prav edino.

Od vsega početka smo vsi odklanjali, in to brezpogojno, pešhojo do Palanke. Končno smo vsi, nekateri prej, drugi pozneje, prišli na to, da nam drugega ne preostaja. Niti eden ni namreč hotel v 14 dneh ali pa v 3 tednih porabiti vso plačo, in to za mrzlo sobo in za hrano. V kolikor ni veter sproti zame-tal ceste, je bila že tudi očiščena in shojena, tako da se na sledi vsaj ne moreš izgubiti, pa so začeli po skupinah odhajati, kajti večje skupine ne bi imele kje spati. Tako je prva skupina dala poguma nama, a midva drugim, kajti avto še do danes ni zvozil skozi. Nihče pa ni mogel dati ostalim za seboj sveta, naj nikar ne hodijo na pot in naj raje čakajo v Kumanovem avtobusa. Tako so pricepali po-časi skoro vsi na svoja mesta, veseli, da so že doma, čeprav so med potjo obžalovali, da so jo mahnil peš. Ni niti čudno, ti ljudje za pot 65 km sploh niso opremljeni niti z obut-vijo niti z obleko, za sneg pa še manj. Goj-zerie ali smučarskih čevljev ne poznajo ali pa nimajo, hlače navadne dolge, pa se ti poda na pot kot na promenado. Precej nepremiš-ljeni so v takih stvareh.

Prav za prav pa na vse skupaj ni bil nihče pripravljen. Saj smo imeli pri vsem tem še srečo, da nas je sneg zadržal vsaj v Kuma-novem. Prav ta čas so drugi drugače trpeli in zmrzovali, ko so ostali v snežnih metežih z vlaki vred.

Gotovo se tovarišem ni nič bolje godilo, ko so morali še južneje v še bolj zasnežene kraje. Da je padlo toliko snega, temu ni nihče kriv, ali če se pot 14 dni po vsem tem še ne očisti, smo temu krivi mi, ker se nismo javili

na službeno mesto pravočasno, ali pa moras napraviti prošnjo za neprostovoljni dopust.

Nihče od nas se ni podal na tako pot iz službenih, temveč iz finančnih razlogov, tudi ne obstoja zakon, ki bi me prisilil, da riskiram življenje ali vsaj zdravje, če se merodajni či-nitelji ne pobrigajo za nemoten in varen pre-voz in vendar — — — Komandant graničar-ske čete ni pustil niti enega graničarja peš do Palanke. Čakali so prvega avtobusa, ki je bil rezerviran samo zanje. Bil je to edini avto-bus, ki je prodril pred par dnevi skozi, in še ta z velikim rizikom. Od nas pa so zahtevali, da se podamo na pot po 40, v najinih primerih po 100—120 km dolgi snežni poti, medtem ko terenska sekcija ni podvzela nobenih potreb-nih hitrejših mer, da se očisti cesta, kot to, da so priganjali kmete, da so z lesenimi lo-patami razmetavali že shojen sneg, in to v največji večini brezplačno. Razumljivo, da je temu primerno napredovalo tudi delo.

Tako približno je izgledala situacija pred najinim odhodom iz Kumanova. Očitali so nama netovarištvo, neednost, predočevali na-ma težave na potu in kaj vem kaj še vse. Neomajana v svojem sklepu, odločena in pri-pravljena tudi na kaj drugega, samo ne tega nenehnega čakanja, sva preslišala vse drugo in odšla 17. januarja. Kovčge sva pustila to-varišu, da jih s prvim avtobusom pošlje za nama. Ironija je, kadar si človek želi priti iz mesta v od Boga pozabljeno vas in vendar si nisva želela že nič drugega več, pa čeprav je dolga pot do tja in prav toliko negotova.

OD KUMANOVA DO KRIVE PALANKE

Karamanica, 27. januarja 1940.

Sproščena in vesela, da vendar že izgine-va iz brezdeležja, iz Kumanova, sva jo mahnila po zasneženi cesti. Nič jasnih predstav nisva imela o vsemu, imela sva samo eno željo, hoditi, hoditi, in to proti cilju do najinih šol.

Še skoraj sredi Kumanova se spomniva, da ne kaže na pot brez toplega zajtrka. Ker pa nisva našla niti v enem lokalu ničesar temu podobnega, sva jo ubrala brez zajtrka. V teh dneh čakanja menda nismo niti enkrat zajtr-kovali, vselej smo to prespali, ker smo se bali vstati v sobi, kjer je bilo 15° C pod ničlo. Zato tudi sedaj nisva ravno pogrešala ničesar gorkega.

Pot je bila nekaj kilometrov že očiščena, tako da so prvi avto že lahko izvlekli iz sne-ga. Ta se je takoj v Kumanovem založil s potrebnim materialom in hitel na pomoč osta-lima dvema avtobusoma, ki sta že 14 dni tičala v snegu na precej hudem klancu 20 km od Kumanova.

Po enourni hoji zaslišava naenkrat avto za seboj. Očitala sva si že, da sva se, prehitro odločila za pešhojo. Prepričana sva bila nam-reč, da jo bodo ostali kmalu privozili za na-ma. Po nekaj kilometrih sva pa že spet do-hitela isti avto. Običal je ponovno v snegu. Na srečo so se tu zadrževali in čistili ceste delavci, in ti so brž pričeli z odmetavanjem vsaj največjega snega.

Cesta namreč ni bila enakomerno zasne-žena. Na nekaterih predelih, kjer je bila vse-kana v skalo ali v hrib, tam je veter nanesel iz vrhov in pobočij na metre snega. Drugod pa ni bilo treba niti čistiti. Na ta način smo prehitevali drug drugega, enkrat avto naju, drugi midva njega. To se je ponavljalo vse do zasneženih avtobusov, kamor sva prišla skoro istočasno z avtom. Ko so se šoferji ukvarjali z odkidavanjem snega in ogrevanjem zamrznje-nih motorjev, sva jim želela največ uspeha in priporočila za dva sedeža, kadar naju dohite. Obljubili so nama, da drugi dan sigurno kre-nejo do Krive Palanke, pa sva jih zapustila v najboljšem upanju, da jutri ne bova več kolovratila peš. Zdaj sva se pa spomnila, da sva že pošteno lačna. Za polniti želodec sva imela s seboj, samo kam sesti. Nobene žive duše okoli naju, niti hiše, sam sneg in megla. Pogledala sva še malo naprej in res prideva do pušice, ki je kazala do orožniške postaje. Ker smo se že navadili občeavati s temi ljudmi, sva se tudi tu zatekla pod njihovo streho. Samo, kdo bi vedel, kako daleč je od ceste, ko je pa megla zapirala vsak razgled. Par sto metrov od ceste naletita na nekaj otrok. Vprašali jih za postajo. »Daj dinar, pa ti pokažem,« se je glasil odgovor. Ko sem ga obljubil, so se pa vsi pridrevili, vsi so hoteli dinar. Ker so se mi zdeli sumljivi, sem zahteval, da mi najprej pokažejo. Nismo se mogli zediniti, vendar sem med prekerkanjem zvedel, da je še daleč. »Ne izplača se tako daleč od ceste, raje sediva v sneg in zajtr-kujva,« seveda ob eni popoldne. Ko sva krenila naprej, okrepčana za nekaj časa, sva za-čutila, da sva prav za prav tudi že utrujena. Nič zato, itak sva imela namen prespati v selu, kjer je avtobusna postaja. Ni bilo več daleč. Kako pa sva bila presenečena, ko sploh ni bilo ničesar od vsega tega, kar so nam pripovedovali v Kumanovem. Edina nada je bila spet orožniška postaja, ki pa je bila tudi polna. Hočeš, nočeš, morava naprej 12 km do prihodnje večje avtobusne postaje. Tolažili so naju, da bo tam gotovo kaj najti. Ker sva se pri orožniških spet zadržala in malo od-počila, je bila ura že štiri, ko sva se odpravila naprej. Čez eno uro bo tema in kaj potem? Cesta ni bila dovolj očiščena in lahko bi zgrešila in krenila z nje. Poleg tega je pretila nevarnost od volkov. Kar zagledam na nebu kos lune. »Dobro prijatelj, zaščitnika imava za pot, za volkove pa pištole, kar brez skrbi naprej!« Nihče od naju pa ni pomislil na noge in na pot, ki je bila teh 12 km naravnost obupna. Ob slabi mesečini, oblaki so vedno in vedno znova zakrivali mesec, nisi mogel točno videti gazi pred seboj. Vsak korak je bil muka, če nisi stopil v luknjo, si zadel v kup snega. Na vsakem koraku pa se ti je noga zvrnila, in če ne bi imela smučarskih čevljev, bi si jih v gležnjih gotovo zvil. Če sva na začetku delala 5 km na uro, sva jih sedaj ko-maj po 3 km. V kolikor sem poznal pot že od vožnje z avtobusom, sem sklepal, da nisva

več daleč od Stracina, naše prve postaje oz. prenočišča. Ampak kaj pomaga, če ne prideš nikamor naprej. Čeprav sva balast iz nahrbt-nika pridno pospravljala, namreč jabolka, je postajal težji in težji. Stracina pa še vedno nikjer. Kako sva sploh prišla do tja in kaj naju je vzdržalo na nogah, ne vem. Vem samo to, da sva končno dosegla ta prvi cilj z edino željo, vreči od sebe čevlje in leči. Tu sva bila v zadregi. kam se obrniti, hani so bili že zaprti, edino pri orožnikih in v šoli je bila še luč. Iz te zadrege nas je spravil orožnik, ki je prišel od nekod, in naju potolažil, da je tudi pri njih že polno. Zaradi prekinjene zve-ze je bil namreč marsikdo prisiljen vzeti pot pod noge in se ustavljati na teh postajah, ki so drugače samo opazovale potnike v avto-busih in zastojni čakale, da bi komu nudile prenočišče ali pa okrepčilo.

Preostaja nama edino še šola, zanašajoč se na tovarištvo. Tudi tu sva našla dva tova-riša, ki sta nama zasedla edino posteljo, ki je bila še na razpolago. Pomagali so nama na drug način. Zadovoljiti sva se morala s parketom, katerega so nama omehčali z več-jimi blazinami, pod glavo sva dala pa kov-čge. Sluga je nekje našel odejo, s katero sva se pokrila. S pripombo »kar imamo, to vam damo,« smo si želeli lahko noč, ki ravno lahka ni bila. Prerahljane kosti so se na trdem še bolj zrahljale, pa nič zato, imela sva vsaj streho, kajti vso noč je pošteno deževalo in še vse dopoldne. Potolažili so naju tudi s tem, da sva midva bolje ležala kot pa karavana, ki je prišla en dan prej. Tudi oni so se opla-sili v šoli. Bilo jih je več, med njimi 3 de-kleta, ki so po prestanem maršu skoro vso noč prejojale. V Bat'ovih škornjih so eni skoro odpadli prsti, druga je morala naprej na konju, vso pot pa so drug drugega, po-sebno zadnji del poti, vlekli iz snega. Zdej se je eden vlegel v sneg zdaj drugi in ni hotel niti mogel več naprej.

Po prestanem dežju sva v upanju, da bo avto prišel za nama, krenila naprej. Nahrbt-nik sva položila na konja. Sluga ene tistih treh učiteljev se je vrnil s konjem po njen kovčeg, pa sva ga še midva naložila, ker smo šli isto pot. Kar nekam lažje sva šla, ko sva bila prostih rok. Pustila sva tu tudi smuči, ki jih zaradi dežja tovariš ni mogel uporab-ljati. Po par urah hoje avtobusa še vedno ni bilo za nama. Imela sva že polne čevlje vode, kajti dež in jug je naredil iz ceste reko. Ne popolnoma spočita, z razbolelimi nogami, sva imela 10 km že spet dovolj, avtobusa nikjer, pred nama pa še 20 km poti oz. vode. Sluga je tu krenil v stran. Spet naj naložim še na-hrbtnik povrh vsega. »Kar v šolo greva tudi midva,« čeprav nama je sluga zatrjeval, da nimava kje spati. Bova pa spet na tleh. Šola je bila 5 km od ceste. Lepo se je videla že oddaleč in vtis sem imel, da bomo v pol ure tam. Ampak zdaj je bilo treba mesto vode bresti sneg čez kolena. V razliko s prejšnjim dnevom sva za teh 5 km potrebovala 2 in pol ure. Za ta trud sva bila pa vsaj prijazno spre-jeta in pogoščena. Tovariš nama je celo od-stopil posteljo, sam pa legel na tla. Tovarišica, ki je tudi peš prišla na svoje mesto, pa ta dan sploh ni mogla stati na nogah, popolnoma ozebljena je še privlekla domov. Vsi skupaj so bili zelo nepremišljeni. Niti eden ni bil za tako pot opremljen kot treba. Niti po-mislili niso, kaj vse jih lahko doleti na taki dolgi poti. Vsi skupaj pa smo imeli srečo, da te dni niso več razsajali snežni viharji, ki bi še bolj zamedli ceste.

Drugi dan sva hotela ubrati krajšo pot do ceste, da se ne bi bilo treba vračati na že včeraj utrto sled. Ko sva že polno uro gazila sneg, prideva do širokega potoka in nikjer ni mogoče preskočiti, mostov pa itak ne pozna-jo. Zastojni je bilo prizadevanje, vse ob vodi sva se vračala na cesto in mesto, da sva skraj-šala pot, sva napravila celih 10 km več, kot bi bilo treba. Sicer pa, samo da prideva iz tega snega na cesto, tam bo šlo lažje. Hvala Bogu, na njej sva. Ampak, kaj je to, ne gre in ne gre, tudi tu ne. To noč je vsa ta voda zmrznila, na ta led je pa padlo za 1 dm suhega snega, ki se je nabiral na pete in ni dal po-šteno stopiti. Ne veš, ali bi hodil po celem snegu ali pa kot dama z visokimi petami, po kolovozu. Ne eno ne drugo ne gre, čas je pa že, da prideva vsaj do Palanke. Na srečo sva ujela nekega popa, v čigar družini in razgovoru z njim sva pozabila na težave te poti in končno prišla do Palanke. Res, da še nisva bila na svojih mestih, pa vendar do-volj blizu, da vsaj več, da greš na svoje.

Na srezu sva drugi dan uredila zaradi plače in drugih stvari, zvečer sva bila spet na zabavi, ki pa je poglavje zase in posebnost svoje vrste. Zjutraj sva imela namen odriniti naprej, pa je pošteno lilo, šele opoldne je prenehalo in spet nisva mogla ta dan do kraja. Prenočila sva v šoli med Krivo Palanko in mojo vasjo. V najlepšem vremenu in po nizkem snegu sva se vzdigovala do višine 1200 m. Na planoti okoli orožniške postaje je pa bilo snega preko 1 m, ki ga je nanesel veter. Do šole od tu je v normalnih razmerah pol ure in vendar danes še nisem mogel do nje. 500 m do orožniške postaje sva potrebo-ovala tri četrt ure. Tu sva prespala, saj sva že domača in šele drugi dan zjutraj, 23. t. m., sem srečno prišel do šole. Tovariš iz Črne Reke, ki je od mene 2 uri oddaljen, pa je moral zaradi snega ubrati drugo pot, in sicer 8 ur dolgo, je prišel šele 24. t. m. na svoje mesto.

Šolski radio

—r Torek, 13. februarja: Dvajset pravil za zdravo in krepko rast naše mladine; g. dr. Franta Mis.

—r Petek, 16. februarja: Slovenske na-rodne pesmi; g. Stanko Prek.

—r V kmetijskem radiu bo v nedeljo, 11. februarja ob 17. uri predaval g. Franjo Kafol: Oskrbovanje sadnega drevja.